

Arrest

nr. 81 911 van 31 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 10 februari 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MAJD TEYMOURI, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, A. K., luidt het asielrelaas als volgt:

"U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 18 juli 1985 in Shatoy (Tsjetsjenië). U woonde in Grozny (Tsjetsjenië).

Op 31 oktober 2011 reed u van uw werk naar uw woning. Onderweg werd u tegengehouden door acht gemaskerde mensen. Ze voerden u naar een bos, waar u werd gefolterd en ondervraagd. U werd ervan verdacht voedsel te geven aan een bende Wahabieten. U werd vrijgelaten nadat u twee documenten ondertekende en beloofde om als informant voor de gemaskerde mensen te werken. Hierna keerde u terug naar huis.

Uiteindelijk verliet u Tsjetsjenië op 26 november 2011. U reisde met uw vrouw, R. K. (...) (OV X), en uw twee kinderen per trein naar Moskou, waar u op 28 november 2011 aankwam. U werd er opgewacht door uw nonkel en een andere persoon, O. (...), die u meteen ergens naartoe bracht. Op 29 november

2011 kwamen jullie ergens aan en moesten jullie anderhalf uur door een bos lopen. In het bos werden jullie opgewacht door ene S. (...), die jullie per minibus naar België bracht. Op 1 december 2011 bereikte u België. Dezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw rijbewijs, uw huwelijksakte en de geboorteakten van uw twee kinderen."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, A. K., luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen heeft met onbekende gemaskerden. Deze problemen ontstonden nadat zij u tegenhielden en vasthielden op verdenking van samenwerking met een bende Wahabieten.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Ten eerste stelde het Commissariaat-generaal enkele tegenstrijdigheden vast tussen uw eigen verklaringen en die van uw vrouw.

U verklaarde dat uw vrouw, die op het moment van uw arrestatie bij haar moeder verbleef, ongeveer twee dagen na uw vrijlating weer naar huis terugkeerde. U stelde dat ze dus op 2 of 3 november 2011 terugkeerde (CGVS, p. 9).

Daarnaast stelde u dat uw vrouw jullie woning twee dagen voor uw arrestatie, op 29 oktober 2011, had verlaten (CGVS, p. 10). Uw vrouw verklaarde daarentegen dat zij u na uw vrijlating dezelfde avond nog terugzag, aangezien ze op 31 oktober 2011 nog terug kwam naar huis. Uw vrouw stelde dat u haar diezelfde nacht vertelde over de problemen die u die dag gekend had (CGVS vrouw, p. 4-5).

Tevens verklaarde uw vrouw dat ze pas in de ochtend van 31 oktober naar haar moeder vertrokken was. Volgens de verklaringen van uw vrouw verbleef ze maar één dag, op 31 oktober 2011, bij haar moeder (CGVS vrouw, p. 5).

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden verklaarde uw vrouw dat u misschien een fout maakte, of dat uw geheugen misschien niet in orde is (CGVS vrouw, p. 5).

Het Commissariaat-generaal moet echter aanstippen dat u geen enkel bewijs of medisch attest kon voorleggen waaruit zou blijken dat u geheugenproblemen heeft en wanneer deze problemen zouden zijn ontstaan.

Het is bovendien opvallend dat u zelf tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal met geen woord repte over eventuele geheugenproblemen. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden hieraan te wijten zouden zijn. Hierdoor blijven de tegenstrijdigheden onmiskenbaar bestaan.

Aangezien uw arrestatie en vrijlating de enige problemen waren die u in uw land van herkomst kende, kon het Commissariaat-generaal redelijkerwijze verwachten dat uw verklaringen over de omstandigheden van uw problemen consistent zijn. Deze tegenstrijdigheden, die de kern van uw asielrelaas raken, hollen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas sterk uit.

Ten tweede bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas.

Zo kon u niet duidelijk aangeven door welke mensen u op 31 oktober 2011 werd aangehouden en weggevoerd (CGVS, p. 6-7, 11). U stelde dat ze maskers droegen, gewapend waren en militaire uniformen droegen. U verklaarde dat ze wellicht voor bepaalde structuren werkten, maar wist niet tot welke instantie of structuur ze behoorden (CGVS, p. 6-7, 9). U stelde dat u ondervraagd werd maar wist

niet door welke personen (CGVS, p. 7). U kende geen enkele naam van een van de acht personen die u arresteerden en meenamen (CGVS, p. 8).

Aangezien deze ontvoering het enige probleem was dat u in uw land van herkomst kende en de enige aanleiding vormde om naar België te komen, kan van u verwacht worden dat u specifiekere informatie kon verschaffen over de mensen die u ontvoerden, wat in casu niet het geval was.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Ten derde kon u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben (CGVS, p. 10).

U slaagde er niet in de Belgische asielinstanties enig document voor te leggen waaruit blijkt dat de incidenten die de aanleiding voor uw vlucht vormden, daadwerkelijk plaatsvonden.

Zo kon u geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van uw arrestatie en ontvoering.

U verklaarde dat u twee documenten moest voorleggen voor uw vrijlating. Ook hiervan kon u geen enkel begin van bewijs voorleggen (CGVS, p. 8).

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Ten vierde kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw reisweg van Tsjetsjenië naar België. U verklaarde dat u met de trein naar Moskou reisde. Vanuit Moskou werd u ergens naartoe gebracht. Hierna moesten jullie anderhalf uur door een bos lopen. In het bos werden jullie opgewacht door ene S. (...), die jullie per minibus naar België bracht.

U wist echter hoegenaamd niet langs welke plaatsen, steden, landen of grenzen u onderweg naar België gepasseerd bent (CGVS, p. 5).

Dergelijke onwetendheid over uw reis is echter weinig geloofwaardig. Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precarie onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaarde een ernstige vrees te koesteren, is het niet aannemelijk dat u zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van de reis.

U was tijdens deze reis enkel in het bezit van uw Russisch binnenlands paspoort – dat u onderweg weliswaar vernietigde (CGVS, p. 4-5) – en zou onderweg tussen Rusland en België nooit persoonlijk gecontroleerd zijn (CGVS, p. 5).

Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte controles worden uitgevoerd. Ook aan de “groene grens” worden dag en nacht met hoogtechnologisch materiaal controles uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden of via een bos binnen te wandelen, zonder opgemerkt of gecontroleerd te worden. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u via een bos, zonder gevonden of gecontroleerd te worden, de EU zou zijn binnengekomen.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde er nooit een te hebben gehad (CGVS, p. 4), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder uitgehold.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, kan ook geen geloof worden gehecht aan de verklaring dat u uw binnenlands Russisch paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, op vraag van uw chauffeur onderweg naar België verscheurde (CGVS, p. 4-5).

Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw binnenlands Russisch paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over een eventuele woonstregistratie elders in de Russische Federatie of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort verborgen te houden.

Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder in het gedrang.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen.

Uw rijbewijs, uw huwelijksakte en de geboorteakten van uw twee kinderen bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit en die van uw gezinsleden, die echter niet betwist wordt, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Ten slotte moet het Commissariaat-generaal opmerken dat de door u aangehaalde medische problemen (CGVS, p. 10), voor zover u daarvoor geen behandeling zou kunnen krijgen in de Russische Federatie, geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève,

zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Volledigheidshalve voeg ik nog toe dat ik ook in het kader van de asielaanvraag van uw vrouw, R. K. (...) (OV 6.923.016), besloot tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet."

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, R. K., luidt het asielrelaas als volgt:

"U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 1 februari 1989 in Elistanzhi (Tsjetsjenië). U woonde in Grozny (Tsjetsjenië).

Op 31 oktober 2011 werd uw man, A. K. (...) (OV 6.923.016), aangehouden toen hij op weg was naar huis. Hij werd naar een bos gebracht en dezelfde dag vrijgelaten. U verbleef op dat moment met uw kinderen bij uw moeder.

Uiteindelijk verliet u Tsjetsjenië op 26 november 2011. U reisde per trein naar Moskou, waar u op 28 november 2011 aankwam. U werd er opgewacht door de nonkel van uw man en een andere persoon, die u ergens naartoe bracht. Op 29 november 2011 kwamen jullie ergens aan en moesten jullie anderhalf uur door een bos lopen. In het bos werden jullie opgewacht door ene S. (...), die jullie per minibus naar België bracht.

Op 1 december 2011 bereikte u België. Dezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u geen documenten voor."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, R. K., luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat alle problemen die u in uw land kende, het gevolg waren van de problemen van uw man. U verklaarde daarnaast geen persoonlijke problemen te hebben gekend (vragenlijst DVZ, 3.5 en CGVS, p. 4).

In het kader van de asielaanvraag van uw man, A. K. (...) (OV 6.923.016), nam het Commissariaat-generaal de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Daarom kan het Commissariaat-generaal ten aanzien van u evenmin besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan het Commissariaat-generaal de beslissing van uw man A. K. (...) (OV 6.923.016) nam, verwijs ik graag naar zijn beslissing, die als volgt luidt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die

Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen heeft met onbekende gemaskerden. Deze problemen ontstonden nadat zij u tegenhielden en vasthielden op verdenking van samenwerking met een bende Wahabieten.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Ten eerste stelde het Commissariaat-generaal enkele tegenstrijdigheden vast tussen uw eigen verklaringen en die van uw vrouw. U verklaarde dat uw vrouw, die op het moment van uw arrestatie bij haar moeder verbleef, ongeveer twee dagen na uw vrijlating weer naar huis terugkeerde. U stelde dat ze dus op 2 of 3 november 2011 terugkeerde (CGVS, p. 9). Daarnaast stelde u dat uw vrouw jullie woning twee dagen voor uw arrestatie, op 29 oktober 2011, had verlaten (CGVS, p. 10). Uw vrouw verklaarde daarentegen dat zij u na uw vrijlating dezelfde avond nog terugzag, aangezien ze op 31 oktober 2011 nog terug kwam naar huis. Uw vrouw stelde dat u haar diezelfde nacht vertelde over de problemen die u die dag gekend had (CGVS vrouw, p. 4-5). Tevens verklaarde uw vrouw dat ze pas in de ochtend van 31 oktober naar haar moeder vertrokken was. Volgens de verklaringen van uw vrouw verbleef ze maar één dag, op 31 oktober 2011, bij haar moeder (CGVS vrouw, p. 5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden verklaarde uw vrouw dat u misschien een fout maakte, of dat uw geheugen misschien niet in orde is (CGVS vrouw, p. 5). Het Commissariaat-generaal moet echter aanstippen dat u geen enkel bewijs of medisch attest kon voorleggen waaruit zou blijken dat u geheugenproblemen heeft en wanneer deze problemen zouden zijn ontstaan. Het is bovendien opvallend dat u zelf tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal met geen woord repte over eventuele geheugenproblemen. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden hieraan te wijten zouden zijn. Hierdoor blijven de tegenstrijdigheden onmiskenbaar bestaan. Aangezien uw arrestatie en vrijlating de enige problemen waren die u in uw land van herkomst kende, kon het Commissariaat-generaal redelijkerwijze verwachten dat uw verklaringen over de omstandigheden van uw problemen consistent zijn. Deze tegenstrijdigheden, die de kern van uw asielrelaas raken, hollen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas sterk uit.

Ten tweede bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas. Zo kon u niet duidelijk aangeven door welke mensen u op 31 oktober 2011 werd aangehouden en weggevoerd (CGVS, p. 6-7, 11). U stelde dat ze maskers droegen, gewapend waren en militaire uniformen droegen. U verklaarde dat ze wellicht voor bepaalde structuren werkten, maar wist niet tot welke instantie of structuur ze behoorden (CGVS, p. 6-7, 9). U stelde dat u ondervraagd werd maar wist niet door welke personen (CGVS, p. 7). U kende geen enkele naam van een van de acht personen die u arresteerden en meenamen (CGVS, p. 8). Aangezien deze ontvoering het enige probleem was dat u in uw land van herkomst kende en de enige aanleiding vormde om naar België te komen, kan van u verwacht worden dat u specifiekere informatie kon verschaffen over de mensen die u ontvoerden, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Ten derde kon u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben (CGVS, p. 10). U slaagde er niet in de Belgische asielinstanties enig document voor te leggen waaruit blijkt dat de incidenten die de aanleiding voor uw vlucht vormden, daadwerkelijk plaatsvonden. Zo kon u geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van uw arrestatie en ontvoering. U verklaarde dat u twee documenten moest voorleggen voor uw vrijlating. Ook hiervan kon u geen enkel begin van bewijs voorleggen (CGVS, p. 8). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Ten vierde kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw reisweg van Tsjetsjenië naar 2 België. U verklaarde dat u met de trein naar Moskou reisde. Vanuit Moskou werd u ergens naartoe gebracht. Hierna moesten jullie anderhalf uur door een bos lopen. In het bos werden jullie opgewacht door ene S. (...), die jullie per minibus naar België bracht. U wist echter hoegenaamd niet langs welke plaatsen, steden, landen of grenzen u onderweg naar België gepasseerd bent (CGVS, p. 5). Dergelijke onwetendheid over uw reis is echter weinig geloofwaardig. Aangezien een dergelijke

clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaarde een ernstige vrees te koesteren, is het niet aannemelijk dat u zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van de reis.

U was tijdens deze reis enkel in het bezit van uw Russisch binnenlands paspoort – dat u onderweg weliswaar vernietigde (CGVS, p. 4-5) – en zou onderweg tussen Rusland en België nooit persoonlijk gecontroleerd zijn (CGVS, p. 5). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte controles worden uitgevoerd. Ook aan de “groene grens” worden dag en nacht met hoogtechnologisch materiaal controles uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden of via een bos binnen te wandelen, zonder opgemerkt of gecontroleerd te worden. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u via een bos, zonder gevonden of gecontroleerd te worden, de EU zou zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde er nooit een te hebben gehad (CGVS, p. 4), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder uitgehold.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, kan ook geen geloof worden gehecht aan de verklaring dat u uw binnenlands Russisch paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, op vraag van uw chauffeur onderweg naar België verscheurde (CGVS, p. 4-5). Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw binnenlands Russisch paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over een eventuele woonstregistratie elders in de Russische Federatie of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort verborgen te houden. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder in het gedrang.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw rijbewijs, uw huwelijksakte en de geboorteakten van uw twee kinderen bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit en die van uw gezinsleden, die echter niet betwist wordt, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Ten slotte moet het Commissariaat-generaal opmerken dat de door u aangehaalde medische problemen (CGVS, p. 10), voor zover u daarvoor geen behandeling zou kunnen krijgen in de Russische Federatie, geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Volledigheidshalve voeg ik nog toe dat ik ook in het kader van de asielaanvraag van uw vrouw, Razita KAYKHAROVA (OV 6.923.016), besloot tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet."

Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

Volledigheidshalve moet het Commissariaat-generaal opmerken dat de door u aangehaalde medische problemen (CGVS, p. 2 en 6), voor zover u daarvoor geen behandeling zou kunnen krijgen in de Russische Federatie, geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 9 februari 2012 een schending aan van de artikelen 48, 49, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van artikel 1 A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), een schending van artikel 1,(2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, een schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Op de opmerking van de commissaris-generaal dat er tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen de verklaringen van verzoeker en deze van verzoekster, laten ze gelden dat (zie het verzoekschrift, p. 3) *"er tussen de verklaring van verzoeker en die van verzoekster maar één tegenstrijdigheid bestaat"* en dat de commissaris-generaal hieruit niet zomaar mag beslissen dat er geen geloof kan worden gehecht aan hun asielrelaas.

Waar de bestreden beslissingen stellen dat verzoeker zeer vaag blijft met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van zijn asielrelaas, zijn verzoekers van mening dat uit het feit dat hij weinig informatie kon verschaffen over de identiteit van zijn vervolgers geenszins kan worden afgeleid dat er getwijfeld moet worden aan zijn vrees voor vervolging. Ze stellen dat hij zeer aangedaan was.

Verder voeren verzoekers aan dat de commissaris-generaal (zie het verzoekschrift, p. 4) *"onterecht weigert geloof te hechten aan verzoekers problemen"* en zich beperkt tot de stelling dat enkele tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen de verklaringen van verzoekers. Ze vinden dit echter geenszins een afdoende motivering. Volgens hen kan uit het niet beantwoorden van een aantal vragen door verzoeker, niet zomaar worden afgeleid dat zijn vrees ongelooftwaardig is.

Aangaande het lastens verzoekers weerhouden gebrek aan bewijs, verwijzen ze naar de situatie in Tsjetsjenië zoals voorgesteld in de bestreden beslissingen, waar er nog steeds schendingen voorkomen van mensenrechten die divers van aard zijn en een gericht karakter hebben.

Ze besluiten dat hun stelling door de bestreden beslissingen bevestigd wordt *"nu verzoekers reeds verklaarden dat de aanhouding was op illegale manier gebeurd"*; volgens verzoekers gaan de autoriteiten *"geen bewijs afleveren van de door hen op illegale wijze uitgevoerde arrestaties en ontvoering"*.

Verzoekers laten verder gelden dat de commissaris-generaal (zie het verzoekschrift, p. 5) *"zonder enige gegronde redenen, (weigert) enige waarde/geloof te hechten aan verzoekers problemen"*.

Ze zijn van mening dat er sprake is van een schending van de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht, alsook dat de commissaris-generaal een manifeste beoordelingsfout beging door de asielaanvraag van verzoeker niet op een ernstige manier te onderzoeken.

Ten slotte voeren verzoekers nog aan dat de commissaris-generaal de asielaanvraag van verzoekster niet op een ernstige manier heeft onderzocht aangezien in de bestreden beslissing lastens haar genomen *"gewoon de tekst van de beslissing die werd genomen ten aanzien van verzoeker (wordt) herhaald"*.

Vervolgens stellen verzoekers dat verzoekster het land van herkomst heeft moeten verlaten *"omwille van de problemen die haar echtgenoot gekend had"* en zijn van mening dat de commissaris-generaal ook geen rekening heeft gehouden met de problemen die zij aldaar gekend heeft en waardoor zij niet meer kan terugkeren naar haar land van herkomst.

Verzoekers vragen de bestreden beslissingen te hervormen en van hen de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hen de subsidiaire bescherming toe te kennen.

In ondergeschikte orde vragen verzoekers de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, R. K., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, A. K., de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967 geen directe werking hebben binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

De Raad ziet verder niet in hoe de commissaris-generaal met het nemen van een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, artikel 57/6 van de vreemdelingenwet geschonden heeft. Immers, voormeld artikel bepaalt dat enkel de commissaris-generaal bevoegd is voor het nemen van dergelijke beslissing.

De Raad benadrukt dat de oproeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekers uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissing betwisten en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel

over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad stelt vast dat de door verzoeker aangehaalde problemen met onbekende gemaskerde personen die hem op 31 oktober 2011 hebben vastgehouden op verdenking van samenwerking met een bende Wahabieten, niet geloofwaardig zijn.

De commissaris-generaal heeft terecht besloten dat (i) verzoeker en verzoekster tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd aangaande verzoekster haar verblijf en terugkeer in de periode van verzoekers arrestatie; (ii) verzoeker onaannemelijk vaag blijft omtrent de personen die hem vasthielden; (iii) verzoeker geen enkel begin van bewijs kan voorleggen van de problemen die hij verklaarde gekend te hebben; (iv) geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde reisweg van Tsjetsjenië naar België en de reisdocumenten die hij daarbij gebruikt zou hebben.

Vooreerst wijst de Raad er op dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht er rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn.

Het is het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoekers het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren.

Op de opmerking van de commissaris-generaal dat er tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen de verklaringen van verzoeker en deze van verzoekster, laten zij gelden dat (zie het verzoekschrift, p. 3) *“er tussen de verklaring van verzoeker en die van verzoekster maar één tegenstrijdigheid bestaat”* en dat de commissaris-generaal hieruit niet zomaar mag beslissen dat er geen geloof kan worden gehecht aan hun asielrelaas.

De Raad wijst er op dat de in de bestreden beslissingen opgesomde tegenstrijdigheden tussen verzoeker en verzoekster de kern van hun asielrelaas raken- namelijk verzoekers vasthouding en vrijlating op 31 oktober 2011- en tevens het enige probleem betreffen die verzoeker zou hebben gekend in zijn land van herkomst.

Het vergelijken van verklaringen, afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten, is een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan; er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

De Raad is van oordeel dat van echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven, in alle redelijkheid kan worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld.

De commissaris-generaal heeft dan ook terecht kunnen besluiten dat deze tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekers aantasten.

Waar de bestreden beslissingen stellen dat verzoeker zeer vaag blijft met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van zijn asielrelaas, stellen verzoekers dat hij in schok was en dat uit dit gebrek aan informatie geenszins kan worden afgeleid dat er getwijfeld moet worden aan zijn vrees voor vervolging.

Dat verzoeker in schok was kan echter geenszins zijn onwetendheid verklaren.

Zo stelt de Raad vast dat verzoeker niet duidelijk kon aangeven door welke mensen hij op 31 oktober 2011 werd aangehouden en weggevoerd, dat hij verklaarde dat ze wellicht voor bepaalde structuren werkten, maar dat niet wist tot welke instantie of structuur ze behoorden, dat hij ondervraagd werd, maar niet wist door welke personen en dat hij geen enkele naam kende van een van de acht personen die hem arresteerden en meenamen.

De Raad wijst er op dat van een asielzoeker nochtans mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Bovendien is het zo dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat in de bestreden beslissing terecht werd opgemerkt dat verzoeker geen enkel bewijs of medische attest heeft voorgelegd waaruit zou blijken dat hij enig

“geheugenprobleem”, al dan niet veroorzaakt door trauma of schok, zou hebben en dat hij zelf tijdens zijn verhoor, noch op het Commissariaat-generaal, noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken over geheugenproblemen een opmerking heeft gemaakt.

Het post-factum inroepen van schok ter verklaring van de opgeworpen vaagheden, is dus niet dienstig.

Aangaande het lastens verzoekers weerhouden gebrek aan bewijs, verwijzen ze naar de penibele situatie in Tsjetsjenië en besluiten dat hun stelling door de bestreden beslissingen bevestigd wordt *“nu verzoekers reeds verklaarden dat de aanhouding was op illegale manier gebeurd”*; volgens verzoekers gaan de autoriteiten *“geen bewijs afleveren van de door hen op illegale wijze uitgevoerde arrestaties en ontvoering”*.

De Raad merkt dienaangaande op dat verzoeker zelf heeft verklaard dat hij twee documenten diende voor te leggen voor zijn vrijlating.

Bovendien stelt de Raad vast dat niet enkel het gebrek is aan bewijsstukken van verzoekers beweerd arrestatie en ontvoering die tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft geleid; het is de totaliteit van tegenstrijdigheden, vaagheden, onwetendheden en onaannemelijkheden die de commissaris-generaal terecht hebben doen besluiten dat verzoekers hun asielaanvraag niet aannemelijk hebben gemaakt.

Verzoekers voeren nog aan dat de commissaris-generaal de asielaanvraag van verzoekster niet op een ernstige manier heeft onderzocht aangezien in de lastens haar genomen beslissing *“gewoon de tekst van de beslissing die werd genomen ten aanzien van verzoeker (wordt) herhaald”* en ze zijn van mening dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de problemen die verzoekster aldaar gekend heeft en waardoor zij niet meer kan terugkeren naar haar land van herkomst.

De Raad stelt evenwel vast dat de commissaris-generaal op goede gronden kon besluiten tot de ongegrondheid van de asielaanvraag van verzoekster. Verzoekers bevestigen immers zelf in hun verzoekschrift dat verzoekster het land van herkomst heeft moeten verlaten *“omwille van de problemen die haar echtgenoot gekend had”*.

De bestreden beslissing van verzoekster is dan ook afdoende gemotiveerd door te verwijzen naar de beslissing, genomen ten aanzien van haar echtgenoot en die steun vindt in het administratief dossier (RvS, nr. 144.038 van 2 mei 2005; RvS, nr. 104.134 van 28 februari 2002).

Voor het overige beperken verzoekers zich tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, tot het opwerpen van blote beweringen en tot het louter tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal. Het komt echter aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar ze in gebreke blijven.

Verzoekers laten tevens de motivering in de bestreden beslissingen aangaande de reisweg onbesproken.

Dat verzoeker niet wist langs welke plaatsen, steden, landen of grenzen hij onderweg naar België kwam, keert zich dan ook tegen zijn geloofwaardigheid. De Raad wijst er op dat van verzoeker immers in redelijkheid verwacht kan worden dat hij zijn ongewone en bijzondere reis kan toelichten en minstens weet moet hebben van welke landen en plaatsen hij doorreisde.

Verzoeker verklaarde tijdens zijn verhoor tevens dat hij op zijn vlucht enkel in het bezit was van zijn binnenlands paspoort -dat hij onderweg nog vernietigde- en dat hij onderweg tussen Rusland en België nooit persoonlijk gecontroleerd werd.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte controles worden uitgevoerd. Ook aan de “groene grens” worden dag en nacht met hoogtechnologisch materiaal controles uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden of via een bos binnen te wandelen, zonder opgemerkt of gecontroleerd te worden.

Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan verzoekers verklaring dat hij via een bos, zonder gevonden of gecontroleerd te worden, de EU is binnengekomen.

De Raad deelt dan ook het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoeker zijn internationaal paspoort, waarvan hij verklaarde er nooit een te hebben gehad, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door hem verkregen visum voor zijn reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop hij uit zijn land vertrokken is, verborgen te houden.

Gelet op bovenstaande vaststellingen is het asielaanvraag van verzoekers niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissingen op een correcte wijze genomen en gemotiveerd zijn. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekers zelf aangevoerd tijdens hun verhoren op 5 januari 2012 op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

De Raad schaaft zich achter de weigeringbeslissingen van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus; er kan geen *“manifeste beoordelingsfout”* (zie het verzoekschrift, p. 5) worden vastgesteld.

De commissaris-generaal heeft zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers werden opgeroepen voor een verhoor, dat zij tijdens deze verhoren op 5 januari 2012 verhoren afgenomen met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is en in bijzijn van hun advocaat, de kans kregen om hun asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE